

Kız ve Kurtarılan Sülün

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Kurtarılan Sülün

Ebru Mina TOMURCUK

Parlak bir cumartesi sabahı Maya sarı yağmurluğunu ve kırmızı lastik çizmelerini giydi. Kuş eskiz defterini bez çantasına koydu. Bugün özeldi: kuş barınağını ilk kez ziyaret ediyordu. Maya kuşları her şeyden çok severdi ve onları yakından görmek için sabırsızlanıyordu.

Barınağın kapısında, at kuyruklu ve sakın gülümsemeli uzun boylu bir bakıcı el salladı. Adı Hazel'dı ve yeşil polo tişörtünde 'Barınak Bakıcısı' yazan küçük bir rozet vardı. 'Hoş geldin, Maya!' dedi Hazel. 'Senin bir kuş uzmanı olduğunu duydum.' Maya, aralıklı dişleri görünen geniş bir gülümsemeyle sıırttı. 'Hâlâ öğreniyorum,' dedi, 'ama eskiz defterimi getirdim!'

Hazel, Maya'yı uzun sazlar ve sessiz göletlerle çevrili kıvrımlı bir patikadan geçirdi. Ördekler suda süzülüyor, küçük kuşlar çalılardan arasında uçuşuyordu. Maya'nın koyu kahverengi gözleri kocaman açıldı. 'Buradaki her kuş kurtarıldı,' diye açıkladı Hazel. 'Bazıları yaralandı, bazıları yuvalarını kaybetti. Şimdi güvenle yaşıyorlar.' Maya başını salladı ve çoktan defterine çizmeye başlamıştı. Her şeyi hatırlamak istiyordu.

Yapraklarla çevrili büyük bir kafesin önünde durdular. İçeride, görkemli bir sülün ağır ağır salınıyordu; bakır ve altın tüyleri güneşte parlıyordu. Soluk bir kanat tüyü göze çarpıyor, bacağında parlak mavi bir halka vardı. 'Bu Pip,' dedi Hazel yumuşak bir sesle. 'Bize yaralı bir kanatla geldi. Şimdi yine güçlü.' Maya şaşkınlıkla nefes aldı. 'Çok güzel!'

Pip başını yana eğdi, kehribar rengi gözü tetikteydi. Meraklı ama temkinli görünüyordu. Maya çömeldi ve hiç kıpırdamadı. 'Onu besleyebilir miyim?' diye fısıldadı. Hazel başını salladı. 'Yabani kuşların özel yiyeceklere ihtiyacı var, ekmek ya da kırıntı değil. Pip'e tohum, tahıl ve taze yeşillik karışımı veriyoruz. Yanlış yiyecek onu hasta edebilir.' Maya bunu dikkatle yazdı.

Hazel, Maya'ya Pip'in kafesini gösterdi. 'Güvenli bir yuva önemlidir,' dedi. 'Pip'in yürüyecek alana, saklanacak yerlere ve her gün temiz suya ihtiyacı var. Korkmaması için ortamı da sessiz tutuyoruz.' Maya rahat barınağa ve sığ su kabına baktı. 'Burası kuşlar için küçük bir otel gibi!' dedi. Hazel güldü. 'Aynen öyle!'

Ziyaretçi merkezine döndüklerinde Maya yabani kuşlarla ilgili küçük bir pano gördü. 'Güzel,' dedi, 'ama daha eğlenceli olabilir.' Hazel kaşını kaldırdı. 'Yeni bir tane yapmaya yardım etmek ister misin?' Maya'nın gözleri parladı. 'Evet! Resim çizip bilgiler yazabilirim!' El sıkıştılar. 'Harika,' dedi Hazel. 'Birlikte çalışacağız.'

Maya sonraki günlerde Pip'i çizip notlar yazdı. Özel tohum karışımını, güvenli kafesi ve kuşları korkutmadan izlemenin nazik yolunu çizdi. Parlak renkler ve büyük harfler ekledi. 'İnsanların bilmesi gerek,' dedi Hazel'a, 'yabani kuşlar evcil hayvan değildir. Uzman bakımına ihtiyaçları var.' Hazel başını salladı. 'Haklısın. Bunu açıkça anlatalım.'

Panoyu girişin yakınındaki alçak bir masanın üzerine kurdular. Maya, Pip'in bakır tüyleri ve uzun kuyruğuyla büyük bir resmini yaptı. Şöyle yazdı: 'Doğru yiyecek ver. Güvenli bir yuva sağla. Nazikçe izle.' Hazel gerçek tohumlardan oluşan bir tepsi ve küçük bir kuş gözlem kulübesi maketi ekledi. 'Bu ziyaretçilere öğretecek,' dedi. Maya gurur duydu.

Ertesi sabah pano hazırıldı. Maya yanında durdu, kalbi hızla çarpıyordu. Ziyaretçiler bakmak için durdu. Bir çocuk Pip'in resmini işaret etti. 'Neden mavi bir halkası var?' diye sordu. Maya derin bir nefes aldı. 'Bu onun kurtarıldığını gösteriyor,' diye açıkladı. 'Barınak ona yardım ediyor ve hepimiz yabancı kuşların ihtiyaçlarını öğrenerek onlara yardım edebiliriz.'

Hazel, Pip'i özel bir taşıma kutusunda dışarı çıkardı ki ziyaretçiler onu güvenle görebilsin. Pip dimdik durdu, kehribar gözü parlaktı. Maya herkese Pip'in doğru yiyeceğe, sessiz bir yuvaya ve nazik bakıma nasıl ihtiyacı olduğunu anlattı. 'Yaralı bir kuş bulursanız,' dedi, 'uzmanları arayın. Onu evcil hayvan olarak tutmaya çalışmayın.' Ziyaretçiler dikkatle dinledi.

Kalabalık gittikten sonra Hazel, Maya'ya gülümsedi. 'Harika bir iş çıkardın. Panon sayesinde daha çok insan yabani kuşlara nasıl yardım edileceğini anlayacak.' Maya, sakın sakın tohumlarını yiyen Pip'e baktı. 'Mutlu görünüyor,' dedi. 'Öyle,' diye yanıtladı Hazel. 'Senin ve önemseyen herkesin sayesinde.'

Maya içinde sıcak bir mutluluk hissetti. Kurtarılan kuşlar hakkında çok şey öğrenmiş ve bunu başkalarıyla paylaşmıştı. 'Yardım etmeye devam etmek istiyorum,' dedi. Hazel ona 'Genç Yardımcı' yazan küçük bir rozet verdi. 'Bunu hak ettin,' dedi. Maya rozeti yağmurluğuna taktı ve aralıklı dişleri görünen gülümsemesiyle gülümsedi.

Eve dönerken Maya eskiz defterini açtı. Pip'i bir kez daha çizdi; uzun kuyruğu ve parlak kırmızı yüzüyle. Altına şöyle yazdı: 'Yabani kuşların özel bakıma ihtiyacı var.' Dinleyen ziyaretçileri ve sordukları soruları düşündü. Belki onlar da başkalarına anlatırdı. Maya bunu umuyordu.

Pazartesi günü okulda Maya sınıfına Pip'i ve barınağı anlattı. Eskizlerini gösterdi ve yabani kuşların doğru yiyeceğe, güvenli yuvalara ve nazık bakıma nasıl ihtiyacı olduğunu açıkladı. Öğretmeni ondan sınıf için küçük bir pano yapmasını istedi. Maya sevinçle parladı. 'Bunu yapabilirim!' dedi. 'Bir sürü fikrim var.'

O akşam Maya penceresinin yanında oturup bahçesindeki kuşları izledi. Zıplıyor, kanat çırpıyor, özgür ve mutlu görünüyorlardı. Artık yabani kuşların kendilerini anlayan insanlara ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ve o insanlardan biri olmaktan gurur duyuyordu. Pip'i yeniden ziyaret edip daha da çok şey öğrenmek için sabırsızlanıyordu.